

Arrest

nr. 216 464 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 oktober 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), teneinde haar Macedonische vader te vervoegen. Op 4 september 2018 neemt de burgemeester van de stad Sint-Niklaas een beslissing tot niet-inaanmerkingneming van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41ter). Op 7 februari 2019, bij arrest nr. 216 463, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2 Op 9 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 10 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: I(…)

Voornaam: A(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…),

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet: de aankomstverklaring van betrokkene is verlopen sedert 05.01.2018.

Betrokkene wil een procedure opstarten die in de wet niet is voorzien, met name gezinshereniging als meerderjarig kind bij haar vader, die geen burger van de Unie is.

Het feit dat ze steeds bij de ouders heeft ingewoond, zelf geen inkomen noch onroerend goed heeft in het land van herkomst en van de ouders financieel afhankelijk is, verandert niets aan het feit dat gezinshereniging voor haar met de vader niet wettelijk voorzien is. Daarenboven is betrokkene 22 jaar oud en wordt ze verondersteld capabel te zijn zelf in haar onderhoud te kunnen voorzien.

Het feit dat haar ouders en zus hier in België verblijven, garandeert haar niet het recht om hier te blijven. Er zijn geen aanwijzingen dat haar gezondheidstoestand een hindernis vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten. (…)

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft nagelaten een administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De verwerende partij bevestigt dit ook ter terechtzitting van 10 januari 2019.

Bij gebrek aan een tijdig toegestuurd administratief dossier worden overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“4.

De bestreden beslissing is strijdig met art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM luidt als volgt: (…)

Terzake kan worden verwezen naar de invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest

dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

“Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verdoevende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verdoevende partijen en hun zoon anderzijds”

Ook nuttig kan worden gewezen op de rechtspraak van uw Raad, meer in het bijzonder naar het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2014 (RvV 148 400):

“(…) Hoewel art. 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van art. 8 EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2015, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

(…)

De beleidsruimte van de Verdragsluitende partijen wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting betreft of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, niet zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, f 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De algemene stelling die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken en, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden. (RvS 26 mei 1998, nr. 193.522)

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijf — en of verwijderingsmaatregel dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit het arrest van de Raad (in essentie gesteund op de rechtspraak van het EHRM) kunnen volgende verplichtingen worden afgeleid wanneer één van de bepalingen van het EVRM aan de orde is:

- *het voeren van een nauwkeurig onderzoek: de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht;*
- *een billijke afweging dient gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen-belang;*

Verzoekster is zich ervan terdege bewust dat uw Raad enkel een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing.

Uw Raad kan daarbij wel oordelen of verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten

onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

5.

Verzoekster heeft op Belgisch grondgebied een gezinsleven met ouders en zus.

Dit gezinsleven wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Ook de financiële afhankelijkheid van verzoekster tgo. haar ouders wordt niet betwist.

Hoewel dit gezinsleven erkend wordt door verwerende partij, bevat de bestreden beslissing geen ernstige belangenafweging tussen het belang van verzoekster bij de uitoefening van dit gezinsleven het belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Verwerende partij komt niet verder dan volgende overwegingen:

- *dat verzoekster een procedure wenst op te starten die niet in de wet voorzien is (sic);*
- *dat gezinshereniging met haar vader wettelijk niet voorzien is (sic);*
- *de aanwezigheid van haar ouders verleent haar geen verblijfsrecht;*
- *er zijn geen gezondheidsproblemen die een hindernis zijn voor terugkeer;*

Verder dan het formuleren van zulke gemeenplaatsen komt verwerende partij niet.

Uiteraard geeft de aanwezigheid van een gezinsleven geen verblijfsrecht, doch zulks ontslaat verwerende partij niet van de verplichting om een belangenafweging uit te voeren tussen het belang bij de eerbiediging van het gezinsleven enerzijds en het belang bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

Deze belangenafweging is volledig afwezig, zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen."

3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending inroept.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te

respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Het voormelde artikel 8 definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij, die meerderjarig is, beroept zich op een gezinsleven met haar ouders en zus.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Vervolgens wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen, en zussen onderling. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la*

Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen een ouder en zijn meerderjarig kind of tussen zussen onderling kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar ouders en zus in de bestreden beslissing niet betwist wordt, en dat ook haar financiële afhankelijkheid tegenover haar ouders niet betwist wordt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing overwegingen bevat met betrekking tot de relatie van de verzoekende partij met haar ouders en zus. Uit deze overwegingen blijkt inderdaad niet dat de gemachtigde deze relaties zou betwisten. Ook erkent de gemachtigde inderdaad uitdrukkelijk dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van haar ouders. Tevens wordt gesteld dat zij steeds bij haar ouders heeft ingewoond en dat zij zelf geen inkomen noch onroerend goed heeft in het land van herkomst. De gemachtigde stelt weliswaar dat de verzoekende partij op 22-jarige leeftijd wordt verondersteld capabel te zijn zelf in haar onderhoud te kunnen voorzien, maar het blijkt niet dat hij hieruit de conclusie trekt dat geen sprake zou zijn van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar ouders. Vervolgens verwijst hij immers opnieuw naar het verblijf van de ouders en de zus van de verzoekende partij in België. Op basis van de elementen die worden aangegeven in de bestreden beslissing, gaat de Raad ervan uit dat *in casu* bijkomende elementen van afhankelijkheid voorliggen. Bijkomend wijst hij erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij een gezinsleven met haar ouders en zus heeft, en benadrukt hij nogmaals dat het bestaan van het gezinsleven een feitenkwestie is en dat hij niet over het administratief dossier beschikt. Bijgevolg worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er liggen immers geen elementen voor op grond waarvan de Raad zou moeten aannemen dat deze feiten kennelijk onjuist zijn. Gelet op het bovenstaande wordt het bestaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar ouders en zus aannemelijk gemaakt.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing geen ernstige belangenafweging bevat tussen haar belang bij de uitoefening van het voormelde gezinsleven en het belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratie. Zij geeft aan dat de gemachtigde niet verder komt dan vier overwegingen die volgens haar gemeenplaatsen zijn: het feit dat zij een procedure wenst op te starten die niet in de wet voorzien is, dat gezinshereniging met haar vader wettelijk niet voorzien is en dat de aanwezigheid van haar ouders haar geen verblijfsrecht verleent. De vierde overweging heeft betrekking op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en zij laat na uiteen te zetten op welke manier deze overweging relevant zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het blijkt ook niet uit de bestreden beslissing dat deze overweging in het kader van het voormelde artikel 8 werd gemaakt.

De verzoekende partij betwist de juistheid van de eerste twee overwegingen (zij voegt immers "*sic*") toe aan beide overwegingen). Verder stelt zij dat de aanwezigheid van een gezinsleven uiteraard geen verblijfsrecht geeft, maar dat dit de gemachtigde niet ontslaat van de verplichting om de voormelde belangenafweging door te voeren. Zij besluit dat deze belangenafweging volledig afwezig is.

Bij gebrek aan een administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de verzoekende partij terecht aanvoert dat de overwegingen met betrekking tot een wettelijk niet-voorzien procedure van gezinshereniging met haar vader al dan niet juist zijn. Aangezien het bestuur geen enkele informatie ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). De Raad kan slechts voortgaan op hetgeen de verzoekende partij aanvoert in haar feitenrelaas, met name dat zij op 25 oktober 2017 een verblijfsaanvraag indiende in toepassing van de artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag op 4 september 2018 (aldus na de thans bestreden beslissing van 9 augustus 2018) niet in aanmerking werd genomen door de burgemeester. Dit blijkt tevens uit het arrest nr. 216 463 van de Raad van 7 februari 2019, waarin de voormelde beslissing van 4 september 2018 werd vernietigd.

Met betrekking tot de overweging dat het feit dat haar ouders en zus in België verblijven, de verzoekende partij niet het recht garandeert om hier te blijven, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit zelf ook erkent. Zij geeft echter terecht aan dat dit de gemachtigde niet ontslaat van de verplichting om een ernstige belangenafweging door te voeren. Ook kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat zulke afweging *in casu* afwezig is. De gemachtigde beperkt zich inderdaad tot algemene verwijzingen naar de al dan niet mogelijkheid om een procedure gezinshereniging op te starten en naar het gebrek aan garantie om in België te mogen blijven. Nog los van de vaststelling dat de beslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag ondertussen werd vernietigd en aldus geacht wordt niet te zijn genomen, blijkt hoe dan ook nergens uit de bestreden beslissing een individuele en daadwerkelijke afweging tussen de belangen van de verzoekende partij en die van de Belgische staat in het licht van de maatregel die *in casu* voorligt, met name een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat geen belangenafweging voorligt die voldoet aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte benadrukt de Raad dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aan de bovenstaande vaststellingen van de Raad wordt geen afbreuk gedaan door enig betoog van de verwerende partij. Zij heeft immers nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen en heeft zich ook ter terechtzitting naar de wijsheid gedragen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

3.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE